

Voorspellingen en Verantwoordelijkheid

Ik ben niet de enige die voorspellingen doet. Er zijn nogal wat NAVO generaals die al jaren aan voorspellingen doen. De impact van hun voorspellingen heeft echter nogal een ander karakter én resultaat dan bij de voorspellingen die ik doe.

In de toekomst kijken kan iedereen en doet ook iedereen. We hebben allemaal 'een lijntje met boven'. De kunst is de boodschappen te kunnen ontvangen zonder deze te willen beïnvloeden. Hoe minder je van iets weet, des te puurder een boodschap ontvangen kan worden. Hoe minder belang je erbij hebt, des te stiller je gedachten kunnen zijn.

Waar je naar kijkt zijn de scenario's die zich kunnen ontfouwen. Dit gaat niet over wat je denkt, maar wat je 'voelt'. Niet wat je beredeneert, maar wat je 'tot je laat komen'. Je kunt het helderziendheid noemen, maar zo speciaal is het niet. Iedereen is in zekere mate helderziend, net als we allemaal een beetje autistisch zijn en kunnen hardlopen. De één is er van nature iets beter in dan de ander, het talent. De één is er bewuster en actiever mee bezig dan de ander, de beoefenaar.

Wat je voorspelt is het meest aannemelijke scenario dat voorligt. De scenario's komen voort uit het collectief bewustzijn en onze gezamenlijke intenties zijn hierin sturend. De mens heeft een zekere creatiekracht en we mogen dus oppassen met wat wij wensen. Wanneer je boos bent creëer je een andere energie dan wanneer je blij bent. En met velen zijn wij zeer krachtig.

De toekomst staat echter niet vast, omdat alles altijd in beweging is en wij bewust en onbewust keuzes maken die zaken kunnen veranderen. En omdat voorspellingen dus niet uit kunnen komen, dragen wij een zekere verantwoordelijkheid voor onze uitspraken. Want er zijn genoeg mensen die blind afgaan op voorspellingen en dan nogal bedrogen uit kunnen komen. Dit wordt ernstig als er levens op het spel staan.

Een dame vroeg mij eens of ik wilde voorspellen wanneer zij deze Aarde zou gaan verlaten. Even los van het al dan niet geloven of ik zo'n voorspelling goed zou kunnen doen, zo'n vraag beantwoorden brengt nogal een verantwoordelijkheid met zich mee. Als de toekomst niet vast staat, dan kan er nog van alles gebeuren. Wat voor een leven heeft zij als ze bijvoorbeeld zou weten dat ze nog tien jaar te leven heeft? Gaat zij haar leven daarop inrichten? En als het dan niet uitkomt? Waarbij de kans dat het niet uitkomt relatief groot is, omdat scenario's breder uiteen gaan lopen naarmate de tijd verstrijkt in ons universum.

Omwille van mijn verantwoordelijkheid heb ik haar vraag niet beantwoord met een tijdsspanne. In plaats daarvan heb ik gevraagd waarom zij dat wilde weten. Ze was levensmoe. Het ging dus niet om hoelang ze nog leefde, maar om wanneer ze kon vertrekken. Dat is dus een heel ander gesprek. Van voorspeller tot spiritueel leraar. Zelden gaat het om voorspellingen, altijd gaat het om 'de zin van het leven'.

En ook in zo'n gesprek moet ik mij ervan bewust zijn dat we verschillend zijn. Ik ben geen lichtend voorbeeld. Ik heb niet de wijsheid in pacht. Alles waarvan ik denk en voel dat het 'goed' is, hoort bij mij en niet per se bij de ander. Alle boodschappen die ik krijg 'van boven' zijn vooral voor mijzelf. En nog belangrijker moet ik mij beseffen

dat de boodschappen weliswaar puur zijn, maar ik als doorgever allerminst. De boodschappen moeten door mijn persoonlijke filters heen gepropt worden en reken maar dat die filters voor vertroebeling zorgen.

Edgar Cayce werd de slapende profeet genoemd. Hij kon als paranormaal medium en helderziende diagnoses stellen bij zieken. Er zijn duizenden gevallen gedocumenteerd en er is voldoende bewijs dat hij goed was in dit werk. Cayce was zeer gelovig en al zijn voorspellingen moesten dus wel door dit filter heen. Wanneer wij vast overtuigd zijn van iets, dan zal heel ons wezen zich verzetten tegen zelfs een pure boodschap. Wij zullen dan die boodschap proberen te vangen in het construct van ons denken.

Het denken voert de boventoon in onze huidige samenleving. Althans zo ervaar ik dit in het Westen. Het denken is echter altijd een construct dat afwijkt van het werkelijke leven. Wanneer wij meer zouden 'voelen', dus ons overgeven aan het leven, dat 'lijntje met boven' aangaan, dan zouden wij een prettiger leven kunnen leiden met elkaar. In die zin zou het goed zijn als iedereen wat meer zou leren voorspellen. Wat betekent dat iedereen zich meer zou mogen afstemmen op 'de bovenwereld'.

Dit is dan heel anders voorspellen dan wat die NAVO generaals doen. Heel anders dan wat politici, journalisten, wetenschappers, managers en NGO's doen. Want deze lieden voorspellen zaken op basis van wat ze willen dat er uitkomt. Zij hebben altijd belangen bij de uitkomst, grote belangen. En omdat ze die voorspellingen vanuit hun denken doen, komen ze meestal niet uit. Het loopt altijd toch iets anders.

Verantwoordelijkheid nemen ze niet voor de gevolgen van hun voorspellingen. Als zo'n NAVO generaal weer eens een succes voorspelt en het komt alweer niet uit, dan is er niemand die de generaal (hoe komt zo'n figuur op zo'n positie vraag je je af) ter verantwoording roept. Want een verkeerde voorspelling vanuit zo'n positie kost al gauw duizenden levens.

Hoe groter de getallen, des te onpersoonlijker het wordt. Zo'n NAVO generaal ziet nooit lijfelijk de gevolgen van verkeerde voorspellingen. Het kost hooguit zijn of haar positie, maar evengoed wordt hij of zij omhoog gepromoveerd in het ons-kent-ons netwerk. Voor hen is het net een computersimulatie. Als er bij het uitgebreide diner maar een glaasje wijn wordt geserveerd.

Een tijdje terug sprak ik een zoon van een kennis. Hij was het leger in gegaan. Ik vroeg hem of je een keuze had als zijn leiding hem wilde uitzenden naar oorlogsgebied. Die keuze heeft hij natuurlijk niet. Hij gaf aan dat hij ook niet voor niets de trainingen heeft gevolgd, die wilde hij wel in de praktijk brengen. Ik heb verder mijn mond gehouden, ook al zag ik de verschillende scenario's voor me. Het is voor hem te hopen dat het niet zover komt. Voor ons allemaal eigenlijk.

Nico Cost, 30 augustus 2024